

Buna ziua stimati colegi.

Astazi as vrea sa va prezint o versiune "DEMO" a unei carti, citirea careia m-a marcat foarte mult: " Nimic nou pe frontul de vest" de Erich Maria Remark. Pentru va trezi interesul pentru citire, dar, in acelasi timp, ca sa nu alterez din suspans, am sa va prezint doar o prima parte, in speranta ca prezentarea mea va intriga pe cineva sa continue lectura.

Citeva cuvinte despre autor: Erich Paul Remark s-a nascut la 22 iunie 1898 in Osnabruck, Germania, ca fiul unui legator de carti Peter Frantz Remark. De mic el a avut o strinsa legatura sentimentala cu mama sa Anna Maria, pe care insa o pierde la virsta de 19 ani, in semn de recunostinta, imprumutandu-I numele la inceputul anilor 20. El creste impreuna cu doua surori, intr-un mediu sarac, cu o educatie catolica, in care probleme financiare nu erau straine. Cu toate astea, inconjurat de dragoste, Remark are o copilarie fericita si lipsita de griji, lucru pe care il va ilustra mai tirziu in romanele sale. Absolvind gimnaziul in 1912, Remark incepe studiile la o scoala pedagogica, insa studiile ii sunt intrerupte de I razboi mondial. Lumea ideala in care traia a fost data imediat peste cap de catre conflagratie. Chemat in 1916, dupa o scurta si sumara pregatire militara, tinarul Remark este aruncat in focul luptei ca genist. Trimis intr-o misiune in care trebuie sa taie gardul inamic de sirma ghimpata, el si cu colegii sai este prins de un bombardament de artilerie intens. Observind ca unul dintre camarazi este ranit, Remark il duce pina la transeele germane, dupa care se intoarce dupa alt prieten. Vazind ca acesta nu poate sa se miste, tinarul Erich il ia in spate, insa cind il aduce la spitalul de campanie, observa ca camaradul sau a fost ucis de o schija care altfel, l-ar fi omorit pe dinsul, scapind doar ranit. Un moment izbitor de asemanator il intilnim si in roman, care ii dau un plus de veridicitate. Publicat in 1929, romanul "Nimic nou pe frontul de vest" avea sa-I aduca, pe linga o fama nemaipomenita, devenind best-seller si cea mai citita carte din Germania, avea sa-I aduca si ura nazistilor, care considerau cartea demoralizatoare si perdanta. El este nevoit sa emigreze in Elvetia si dupa aceasta in SUA, unde isi contiua cu success activitate novelistica. Moare la 25 septembrie 1970, in Locarno.

Romanul incepe cu un adresare catre cititor: "Nu este o acuzatie, nici o pocainta si cu atit mai putin o aventura, mai degraba este un bilant al unei generatii de barbati tineri, care au fost disrusi de razboi, chiar daca au scapat de gloantele sale...". Ce avut el in vedere? In mumentul publicarii cartii, de la razboi trecusera de acum zece ani, dar el continua sa afecteze vietile acelora ca el si ca prietenii sai, au intrat in transee direct de pe bancile scolii. Remark ne spune ca el nu vrea sa acuze pe nimeni, nu are nimic de marturisit sin u vrea sa creeze un roman de aventuri cu eroi cu drapele in vint, ci vrea sa reflecte cit mai apropiat caracterul distructiv al razboiului. Poate ca este vorba despre moartea prietenilor sai, poate este vorba despre risipirea idealurilor, dar cu siguranta ca

de la inceputul romanului si terminind cu cuvintul " sfirsit", Remark va apara ideea ca razboiul i-a distrus chiar si pe acei care s-au intors acasa vii.

Primul moment care ne zguduie este chiar primul capitol. Avem un peisaj de cimpie, chiar pasnic, daca nu s-ar auzi in departare frontul si daca ca protagonisti nu s-ar afla niste soldati obositi, care abia s-au intors din linia intii. Cu toate astea soldatii se simt bine, sunt satuli mai mult ca niciodata, unii chiar au apucat sa-si faca reserve de fasole salam si tutun. Nu, nu este vreo sarbatoare, desi multi dintre ei, nu ar fi de accord cu mine. In aceasta privinta suntem pusi la current de eroul romanului, Paul Baumer:"Aceasta binefacere se datoreaza unei erori de calcul. Compania lor numara zilele trecute 150 de oameni, si mincare s-a calculate pantru ei, insa azi, cind au fost scosi din transee, s-au intors cu 70 mai putini, rezultatul unui bombardament englez". Inainte ca, stind cu cartea in mina intr-un pat caldut cu o ceasca de cacao, sa ne scandalizeze, cum se poate numi moarte a 70 de oameni o eroare de calcul, autorul ne prezinta personajele, aproape toti sunt colegi de clasa ai lui Paul si citiva camarazi, fiecare cu calitait pe cite de inutile pet imp de pace, pe atit de necesare in timp de razboi. De exemplu, nici cel mai iscusit bucatar nu era in stare sa omoare si sa jumuleasca o pasare, fara ca sa o scoata din cotetul in care a fost lasata de stapini, fara ca sa faca nici cel mai mic zgomot. Ziua continua la fel de "BINE" deoarece a venit posta, insa ea a fost umbrita de scrisoarea dirigintelui lor Kantorek, acel care insufletindui cu discursuri patriotice, despre glorie si despre onoarea de a lupta pentru patria lor, i-a determinat pe ei sa mearga la centrul de recrutare in mars cite doi, ca la paradele organizate de scoala lor. Paul spune:" Aveam doar 18 ani,(ca in cintecul lui Vama Veche) aveam incredere in profesorii si parintii nostril ca sa ne conduca, dar ei ne-au dezamagit rau de tot...". Paul nu il acuza direct pe Kantorek, ci pe toti Kantorecii care nu au fost in stare sa ii pregateasca pentru aceasta viata, nu au fost in stare sa-I invete cum sa se apere de grenada, cum sa poarte masca de gaz, sau cum sa te ascunzi in pamint cind incepe un tir de artilerie. Povestea continua cu o vizita la spitalul unde un Kemmerich, un prieten de al lor este pe patul de moarte, dupa ce I s-a amputat piciorul. Muller, unul dintre colegii lor, se dovedeste a fi extreme de crud si lipsit de tact, pe cind colegul lor moare, el doar mormaieste despre ceasul furat si despre cizmele de piele fina englezeasca, care cu siguranta vor fi furate cind Kemmerich nu va fi in stare sa se opuna. Insa Paul ne spune ca, daca Kemmerich le-ar mai fi putut folosi, Muller ar fi preferat mai degraba sa mearga desculti pe sirma ghimpata, decit sa emit pretentii asupra lor, dar asa ii facuse razboiul practici prea practici, animalic de practice. Pentru Paul, Kemmerich arata in continuare ca un copil care accidental a imbracat o uniforma militara si isi aduce aminte de mama, care il ruga cu lacrimi in ochi pe peronul garii, sa aiba grija de Frantz al ei. Isi aminteste de cuvintele Spumoase ale lui Kantorek, care, ii numea ""tineretul de fier", gindeste Paul, aiurea, asta a fost in trecut, de acum eram batrini..."

Viata le-a jucat o festa urita acestei generatii de oameni, care si-au vazut visele distruse inca din fasa, cind, fiind, parafrazind vestitul cintec al lui Britney Spears, erau "not boys, not yet men", au fost aruncati, in transeele celui de-al doilea razboi mondial, nepregatiti, neechipati si nesiguri pe viitorul cel mai apropiat. Poetul englez Siegfried Sasson a scris despre cimpul de lupta "ma uit la o reprezentare insorita a Iadului".

Ecranizarea a aparut in 1930 si a fost practic instantaneu un success. A luat in acelasi an 4 premii Oscar, inclusive cel pentru cel mai bun film al anului. Subiectul, desi modificat, prezinta aceeasi poveste a soldatilor germani care nu au gasit nimic eroic in transeele primului razboi mondial. Filmul se socoate deschizatorul de drum pentru filme cu subiect de razboi, dar in esenta pacifiste, dupa care au urmat niste adevarate capodopere ale genului, ca: "Full metal jacket" sau "Saving private Ryan".

Trilogia creata de Erich Maria Remark a adus in primplan problema razboiului intern pe care l-au dus soldatii. Ea arata ca acesti oameni nu aveau nimic cu acei care le stateau vis-à-vis in transeele dusmane, ei au fost trimisi la lupta fara sa-I intrebe cineva. In alte conditii si in alte timpuri, soldatii ar fi putut fi prieteni cu acei pe care i-au omorit sau cu cei care i-au omorit pe ei.